

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 88/04-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Dr. J. K., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 67/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 67/99 porušil základné právo Dr. J. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 67/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Dr. J. K. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Dr. J. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 14 010 Sk (slovom štrnásťtisícdesať slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. J. M., Advokátska kancelária, K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 12. mája 2004 č. k. I. ÚS 88/04-7 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Dr. J. K., bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. M., K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 67/99.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania (navrhovateľom) o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) po rozvoде, ktoré začalo 26. mája 1999 a dosiaľ nie je skončené ani na súde prvého stupňa.

Podľa tvrdenia sťažovateľa „... Okresný súd v Trnave do dnešného dňa vo veci nerozhodol, posledné pojednávanie bolo 30. 5. 2000“.

Sťažovateľ viackrát (8. októbra 2002, 27. januára 2003) urgoval pokračovanie v konaní a 29. marca 2004 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Vo veci nie je do dňa podania jeho sťažnosti ústavnému súdu ešte právoplatne rozhodnuté.

Postup okresného súdu považuje sťažovateľ za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, prikázal okresnému súdu, aby „... vo veci 16 C 67/99 konal“, priznal mu finančné zadost'učinenie „vo výške 45 000 Sk“ a náhradu trov jeho právneho zastúpenia.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, vyjadrením sp. zn. Spr 839/04 z 11. novembra 2004 a sťažovateľ prostredníctvom stanoviska svojho právneho zástupcu k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 2. decembra 2004.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 16 C 67/99.

Sťažovateľ podal na okresnom súde 26. mája 1999 žalobu proti žalovanej Ing. J. K. z T. (sťažovateľove manželstvo so žalovanou bolo právoplatne rozvedené 4. júna 1996) na vyporiadanie BSM.

Prvé pojednávanie konané 24. júna 1999 (za prítomnosti právnych zástupcov oboch účastníkov) bolo odročené (z dôvodu predloženia písomného vyjadrenia žalovanej k žalobe) na 31. august 1999. Tento termín pojednávania na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa (z 23. augusta 1999) bol zmenený na 28. september 1999. Pojednávanie konané (za prítomnosti účastníkov a ich právnych zástupcov) 28. septembra 1999 bolo pre nemoc zákonnej sudkyne odročené na 26. október 1999. Na tomto pojednávaní (prítomní

sťažovateľ a právni zástupcovia účastníkov) bolo predložené vyjadrenie žalovanej k žalobe. Pojednávanie bolo odročené na 30. november 1999, do kedy mal sťažovateľ zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovanej (predložil ho 8. novembra 1999).

Na pojednávaní konanom 30. novembra 1999 (prítomní účastníci konania a ich právni zástupcovia) boli vypočutí účastníci konania, ktorí si vzájomne odsúhlasili nesporné položky vecí patriacich do BSM. Pojednávanie bolo odročené na 25. január 2000 za účelom predvolania a vypočutia svedkov R. K. a F. D. (obaja z T.).

Pojednávanie stanovené na 25. január 2000 bolo pre ospravedlненú neúčasť žalovanej (nemoc) a právneho zástupcu sťažovateľa (kolízia termínov pojednávaní) odročené na 13. apríl 2000. Na pojednávanie boli predvolaní aj obaja vyššie uvedení svedkovia.

Na pojednávaní konanom 13. apríla 2000 (prítomní účastníci, ich právni zástupcovia a predvolaní svedkovia) bola vypočutá svedkyňa F. D. (matka žalovanej) a svedok R. K. (brat sťažovateľa). Pojednávanie bolo odročené na 30. máj 2000 za účelom predvolania a vypočutia svedkyne E. K. z T. a umožnenia účastníkom predložiť dôkazy podporujúce ich tvrdenia.

Na pojednávaní konanom 30. mája 2000 (prítomní účastníci a ich právni zástupcovia) bolo predložené rozhodnutie o prejednaní dedičstva po nebohej M. L. sp. zn. D 5/95.

Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zistenia zdravotnej spôsobilosti svedkyne E. K. zúčastniť sa na pojednávaní a vypovedať, pripojenia dedičského spisu po nebohej M. L., predloženia dôkazov o pôžičke matky žalovanej a dokladov (dôkazov) podporujúcich tvrdenia sťažovateľa, že žalovaná predáva nehnuteľnosti (resp. ich časti).

Okresný súd 4. a 27. júla 2000 urgoval u právnych zástupcov účastníkov predloženie požadovaných potvrdení, resp. dokladov (predložené 13. a 21. júla 2000).

Sťažovateľ 21. decembra 2000 predložil návrh na vydanie predbežného opatrenia (z obavy predaja nehnuteľností, resp. ich častí žalovanou) obmedzujúceho žalovanú disponovať so spornými nehnuteľnosťami.

Okresný súd uznesením č. k. 16 C 67/99-59 zo 16. januára 2001 návrh sťažovateľa zamietol.

Okresný súd 5. februára 2001 predložil odvolanie sťažovateľa (z 22. januára 2001) spolu s vyjadrením žalovanej (z 29. januára 2001) Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie.

Dňa 21. septembra 2001 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu potvrdzujúce prvostupňové rozhodnutie.

Pokynom z 5. januára 2002 bolo uložené súdnej kancelárii pripojiť spisy sp. zn. D 65/95 a sp. zn. 16 C 67/99 (dedičský spis pripojený 14. februára 2002).

Dňa 5. apríla 2002 bol daný pokyn sudkyne na vykonanie výsluchu svedkyne E. K. 25. apríla 2002 v mieste jej bydliska. Dňa 22. apríla 2002 bola okresnému súdu doručená lekárska správa neodporúčajúca (zo zdravotných dôvodov) vykonať výsluch tejto svedkyne.

Pokyn na vykonanie výsluchu svedkyne bol 23. apríla 2002 zrušený a 30. mája 2002 bol právny zástupca sťažovateľa vyzvaný, aby oznámil, či sťažovateľ trvá na jej výsluchu. (Dňa 7. júna 2002 bolo okresnému súdu oznámené, že sťažovateľ na vykonaní výsluchu svedkyne netrvá).

Okresný súd 10. júla 2002 vyzval sťažovateľa, aby preukázal vykonanie ním tvrdených investícií žalovanou na oprave sporných nehnuteľností (odpoveď doručená 25. júla 2002).

Sťažovateľ 8. októbra 2002 urgoval vytýčenie termínu pojednávania. Okresný súd 2. decembra 2002 vyzval účastníkov na oznámenie dôkazov podporujúcich ich tvrdenia, na ktoré bude prihliadnuté v rámci budúceho znaleckého dokazovania (sťažovateľ odpovedal 27. decembra 2002, výzvu pre žalovanú pošta vrátila späť 10. decembra 2002 a doručila ju jej právnenému zástupcovi 23. decembra 2002).

Sťažovateľ 29. januára 2003 predložil opätovný návrh na vydanie predbežného opatrenia a návrh na prikázanie predmetnej veci inému sudcovi.

Okresný súd 9. júla 2003 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh (uhradený 24. júla 2003).

Uznesením č. k. 16 C 67/99-103 z 8. júla 2003 okresný súd návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Toto rozhodnutie napadol 26. augusta 2003 sťažovateľ odvolaním (žalovaná bola 20. októbra 2003 vyzvaná na predloženie stanoviska k odvolaniu).

Okresný súd 24. novembra 2003 vyzval sťažovateľa na uhradenie súdneho poplatku za odvolanie. Sťažovateľ 9. decembra 2003 požiadal o oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok. Okresný súd ho 19. januára 2004 vyzval na preukázanie jeho majetkových pomerov. Sťažovateľ 4. februára 2004 súdny poplatok uhradil a svoju žiadosť vzal späť.

Okresný súd 22. apríla 2004 predložil odvolanie sťažovateľa krajskému súdu. Okresnému súdu bolo 6. októbra 2004 doručené uznesenie krajského súdu z 31. augusta 2004, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie v časti zrušené a konanie zastavené a v ďalšej časti zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie (uznesenie krajského súdu bolo doručené účastníkom 20. a 26. októbra 2004).

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

2. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení (z 11. novembra 2004) k opodstatnenosti sťažnosti vykonala chronologický prehľad úkonov súdu a uviedla: *„V predmetnej veci sa koná ohľadom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode, ide o náročné dokazovanie vo veci najmä identifikáciu vecí, patriacich do vyporiadania, konanie sa predlžuje v dôsledku podaných návrhom zo strany žalobcu na vydanie predbežného opatrenia, ktoré v konečnom dôsledku bolo zamietnuté a zrušené. Sťažnosť žalobcu nepovažujem za dôvodnú, vo veci sa koná riadne (...).“*

Právny zástupca v stanovisku (z 2. decembra 2004) k predmetnému vyjadreniu uviedol: *„Navrhujeme Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby námietky odporcu zo dňa 11. 11. 2004 vo vyššie označenej právnej veci pomínul ako neopodstatnené (...) Aj napriek tvrdeniam predsedníčky Okresného súdu v Trnave, žiaden súdny spor, ani v prípade jeho obťažnosti, nemá trvať vyše 5 rokov (...).“*

3. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval, prípadne vykonal rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet). Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 10/98, I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 67/99, v ktorom sa koná a rozhoduje o vyporiadaní BSM, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

3.1. Pri hodnotení podľa kritéria „zložitosť veci“ ústavný súd posudzovanú vec nepovažuje za právne zložitú. Vzhľadom k nižšie uvedeným skutočnostiam (pozri nižšie body 3.2 a 3.3) pripúšťa ústavný súd určitý stupeň faktickej zložitosti. Zložitosť veci však v danom prípade nie je, tak ako to tvrdí okresný súd (pozri vyššie bod 2), dôvodom ospravedlňujúcim doterajšiu dĺžku konania. Identifikácia obsahu BSM (veci do neho patriacich a ich ocenenie, podiel účastníkov na ich nadobudnutí a pod.) nebola totiž v doterajšej etape konania hlavným predmetom (zameraním) činnosti okresného súdu (ním

doteraz vykonané procesné úkony to nepotvrdzujú), o čom svedčí aj jeho výzva účastníkom konania z 2. decembra 2002, aby predložili (oznámili) dôkazy podporujúce ich tvrdenia ešte pred nariadením znaleckého dokazovania.

3.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria (správania sťažovateľa v preskúmvanej veci) ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predložením dvoch návrhov na vydanie predbežného opatrenia síce postupoval zákonom tolerovaným spôsobom (využil svoje procesno právne oprávnenia), no spôsobil tým značné a aj významné predĺženie doterajšej vyše päťročnej doby trvania konania o jeho žalobe v rozsahu najmenej 20 mesiacov, a to od 21. decembra 2000 (podanie prvého návrhu na vydanie predbežného opatrenia) do 9. októbra 2001 (doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom) a od 29. januára 2003 (podanie druhého návrhu na vydanie predbežného opatrenia) do 26. októbra 2004 (doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom), pričom konanie o jeho druhom návrhu ešte dosiaľ nebolo právoplatne skončené. Obdobie rozhodovania o týchto návrhoch nemožno však kvalifikovať ako skutočnosť, ktorá spôsobila zbytočné prietahy v konaní. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi (napr. Občiansky súdny poriadok) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01, I. ÚS 201/03).

3.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci so zameraním na postup okresného súdu v merite veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a z k nej pripojených písomných dokumentov, z obsahu predmetného súdneho spisu a zo stanovísk účastníkov konania ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v konaní spôsobené okresným súdom v období od 13., resp. 21. júla 2000 (predloženie požadovaných dokladov účastníkmi konania) do 26. októbra 2004 (doručenie rozhodnutia krajského súdu o druhom návrhu účastníkom), t. j. v trvaní vyše troch rokov (po odpočítaní doby, počas ktorej bola vec na odvolacom

súde), keď okresný súd nevykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu v merite veci, ale takmer výlučne sa zaoberal návrhmi sťažovateľa z 21. decembra 2000 a z 29. januára 2003 na vydanie predbežného opatrenia. V uvedenom období okresný súd pripojil 14. februára 2002 dedičský spis sp. zn. D 65/95, 10. júla 2002 vyzval právneho zástupcu sťažovateľov na preukázanie tvrdení o investíciách odporkyne do sporných nehnuteľností a 21. decembra 2002 vyzval právnych zástupcov účastníkov na predloženie ďalších dôkazov. Konanie o odvolaniach sťažovateľa na konanie na krajskom súde trvalo spolu vyše dvanásť mesiacov (od 5. februára 2001 do 21. septembra 2001 a od 22. apríla 2004 do 6. októbra 2004). Na túto dobu z hľadiska posudzovania podielu okresného súdu na spôsobení prietáhov v konaní ústavný súd neprihliadol.

Uvedené obdobie v celkovom trvaní vyše troch rokov bolo v zmysle už uvedeného konaním, ktoré nevykazovalo znaky plynulého a efektívneho konania, teda bolo konaním, ktorým došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a ktoré významnou mierou ovplyvnilo celkovú dĺžku doterajšieho viac ako päťročného konania.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej nutnosť rozhodovať o predbežnom opatrení nemôže brániť súdu meritórne konať (pozri napr. I. ÚS 201/03). V kontexte posudzovanej veci okresný súd mohol takto konať aj v obdobiach označených v bode 3.2 (s výnimkou už uvedených období, keď bola vec na odvolacom súde).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania (činnosti) súdov, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorej sa občan obrátil na orgán súdnej moci. K zbytočným prietahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, s ktorou sa obrátil na súd. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony

(bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. II. ÚS 64/99, I. ÚS 98/99, I. ÚS 10/98).

Vychádzajúc z uvedených dôvodov (hodnotenie ohľadne kritéria zložitosti veci a správania sťažovateľa), z platnej právnej úpravy a z postupu súdu (organizovania jeho procesného postupu) v predmetnom občianskoprávnom súdnom konaní nemožno hodnotiť postup okresného súdu v posudzovanej veci ako postup, ktorý by zodpovedal ústavou priznanému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku, čo je nevyhnutným predpokladom spoločensky efektívneho, t. j. rýchleho a účinného poskytnutia právnej ochrany.

Uvedený postup okresného súdu spôsobujúci zdĺhavosť namietaného konania nevykazoval podľa názoru ústavného súdu znaky plynulého a efektívneho konania a bol konaním so zbytočnými prietahmi.

3.4. Obranu okresného súdu prezentovanú vyššie citovaným vyjadrením jeho predsedníčky (pozri bod 2 tejto časti odôvodnenia) ústavný súd akceptoval len čiastočne. Podľa názoru ústavného súdu okresným súdom tvrdená „náročnosť veci“ nebola v posudzovanom prípade, vzhľadom k postupu okresného súdu v konaní, rozhodujúcou okolnosťou (príčinou) spôsobujúcou doterajšiu vyše päťročnú dĺžku konania.

3.5. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľa ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov, pretože vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez

zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je žiadnou garanciou toho, že okresný súd nebude v napadnutom konaní pokračovať v doterajšom postupe.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 45 000 Sk z dôvodu, že „... *Pretrváva stav právnej neistoty už 4 roky a 11 mesiacov spôsobený priesťahmi v konaní...*“

Keďže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadost'učinením pre sťažovateľa, ústavný súd uznal za dôvodné priznať mu finančné zadost'učinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti posudzovaného prípadu považuje za primerané vo výške 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 20. apríla 2004 a vyjadrenie z 2. decembra 2004. Odmena určená podľa § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky) 13 602 Sk vo výške 1/3 predstavuje 4 534 Sk za jeden úkon. Celkové trovy za tri úkony teda predstavujú 13 602 Sk a spolu s režijným paušalom ku každému úkonu (136 Sk v zmysle § 19 ods. 3 vyhlášky) sumu 14 010 Sk. Z týchto dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2004